

Feest van het koninkrijk – week 1: ‘Onze Vader...’.

Orde van dienst:

Welkom

Psalm 33: 1, 8

Sela – Votum en groet.

Wet

Psalm project 1: Heer, u prijst mijn ziel gelukkig.

Gebed: Schuldbelijdenis en opening van Gods woord.

Schriftlezing: Lukas 15: 11-32

Psalm 27: 1, 4

Tekst: Galaten 4: 1-7

Preek

Luisterlied: “No longer slaves”.

Gebed: dank, voorbede. Afsluiten met het zingen van Onze Vader NLB 1006

Collecten

Slotlied: Opw. 733 Tienduizend redenen.

Zegenen

Inleiding:

Voor Lukas 15: de gelijkenis van Jezus gaat over een zoon, die vrij wil zijn. Hij vindt het leven thuis maar niets. Hij wil de wereld in. Nieuwe liefdes ontdekken.

De grote vraag is of hij ook vrij wordt.

Lees de gelijkenis en oordeel zelf!

Rembrandt heeft hier een beroemd schilderij van gemaakt.

Galaten: brief van Paulus en het kernwoord is ‘vrijheid’.

Dat woord verwachten veel niet meer zo in de kerk. Kerk doet denken aan regels. Geboden. Dit mag niet en dat mag niet. Maar in de Bijbel klinkt steeds weer het woordje vrijheid.

Het kan zijn dat je je nu ergert. Dat je met kromme tenen n je schoenen zit of geïrriteerd heen en weer schuift op je stoel. Dat je dat helemaal niet vindt.

Dat kan.

Maar het is wel zo: het evangelie gaat over bevrijding. Vrijheid.

Als je dat niet zo ervaart of vindt, dan daag ik je uit om dat te durven ontdekken.

Preek:

Laatst las ik een mooi verhaal over Alexander de Grote.

Alexander de Grote was een Griek uit de 4e eeuw voor Christus. Al heel jong veroverde hij een groot deel van de landen rondom de Middellandse zee. Hij drong tot ver in India door.

Een groot en machtig aanvoerder.

Op een dag komt één van zijn generaals naar hem toe en die zegt tegen Alexander: "Heeft u geld voor mij. Mijn dochter gaat trouwen en ik moet de bruiloft betalen".

Het was een zeer trouwe generaal, waar Alexander erg op gesteld was en dus zei hij: "Natuurlijk, mijn vriend, hoeveel heb je nodig?".

En toen noemde die generaal een enorm hoog bedrag.

Hij vroeg, zeg maar, 5 miljoen euro.

De mannen om hen heen keken gespannen toe. Wat zou Alexander van deze brutale vraag vinden?

Hoe durfde die generaal zo'n astronomisch hoog bedrag te vragen!??

Vijf miljoen. Dat kon het leger helemaal niet missen!

Het gezicht van Alexander betrok. Hij dacht na. Even later klaarde zijn gezicht op. Het straalde zelfs van vreugde. En hij zei: "Maar natuurlijk, mijn vriend, ga maar naar de schatbewaarder en hij zal je het geld geven".

Toen de generaal weg was, kwamen de andere mannen naar Alexander toe en zeiden: "Hoe kunt u hem nu zo'n groot bedrag geven! Wat een vrijpostige vraag! wat een belediging!! Wat is dit?".

Maar Alexander zei: "Nee, hij eerde mij juist. Want door zo'n bedrag te vragen te vragen, liet hij zien, dat hij mij ziet als een heel rijk man en tegelijk als een heel vrijgevig en royaal man".

De woorden van Paulus uit Galaten 4 zijn heel mooi en diep. Als je deze woorden echt begrijpt kan dat je leven en geloofsleven veranderen: we zijn zonen en dochters van God.

*****

In Galaten 4 gaat het twee keer over zenden.

Dia.

Eerst in vers 4, 5 over de Vader, die zijn Zoon naar de aarde zendt: "Maar toen de tijd gekomen was, **zond** God zijn Zoon...".

En in vers 6: "...God heeft ons de Geest van zijn zoon **gezonden**...".

Twee keer zenden.

Eerst wordt de Zoon gezonden en daarna de heilige Geest.

Waarom en wat is het verschil?

Duidelijk is uit Paulus' woorden, dat ze allebei te maken hebben met het wonder, dat wij als zonen en dochters door God zijn aangenomen. Geadopteerd.

En dat is het kernwoord: we zijn **geadopteerd**.

Door de zonde waren we geen kinderen meer van God. We waren weggelopen. We zochten ons geluk overal, maar niet bij Hem. Verloren zonen en dochters.

Maar God heeft ons opnieuw aangenomen. Geadopteerd.

In die adoptie speelt Jezus een belangrijke rol. Door hem "**hebben wij het recht van zonen gekregen**".
Recht.

Want dat gebeurt er als je wordt geadopteerd: je wordt écht een zoon of dochter van je nieuwe ouders. Dat is je nieuwe status.

Je verandert niet van karakter of van een huidskleur. Een jongetje uit India blijft bruin.

En toch verandert er iets heel belangrijks: je status.

Bij de Romeinen was adoptie heel gewoon.

Daar kon een rijk heer een jongen als zoon adopteren. En dan was die zoon als een eigen zoon. Hij nam alle schulden over, als die er waren. En die zoon werd ook erfgenaam.

Zo'n adoptie gebeurde altijd voor een rechter en onder wel 7 getuigen. Zeven!

Weet u waarom?

Nou, omdat die vreemde jongen niet alleen zoon, maar ook erfgenaam werd. U begrijpt, dat de familie of de natuurlijke kinderen er alles aan zouden doen om die adoptie ongedaan te maken om de hele erfenis zelf te krijgen. Ze zouden kunnen zeggen: "Ja, de procedure van die adoptie is niet goed geweest!!".

Daarom zeven getuigen. Zo vast lag dan die adoptie. Vast in het recht.

Er zit nog een heel mooie kant aan adoptie: een diep verlangen en echte liefde.

Bij gewone ouders, die een kindje krijgen, kan het voorkomen, dat zo'n kindje, onverwachts is. Soms helaas zelfs ongewenst.

Maar een kindje dat je adopteert niet. Dat doe je heel bewust.

Daar heb je heel veel voor over: veel tijd en geld en geduld. Veel gebeden en verlangens.

Wat een dag als je in het tehuis komt en de zuster legt jouw kindje in je armen. Waar je zo naar hebt verlangd. Waar je zo voor hebt gebeden.

Wat een dag als de rechter zegt: "dit kindje is van u".

Na al die jaren, waarin je moest verwerken, dat je samen geen kinderen kon krijgen. Na al de tranen, het wachten, het verlangen, de gebeden....

Voelt u: adoptie heeft niet alleen met recht maar ook met liefde te maken.

Zo heeft de HERE ook ons als zijn kinderen aangenomen.

Heel bewust en met veel liefde.

Op een dag zond Hij zijn Zoon en die stierf voor ons aan het kruis.

Hij stierf in onze plaats.

Hij kocht ons zo vrij uit de macht van die andere vader. De vader van de leugen. Satan.

Want de HERE zag hoe wij er bij die andere vader aan toe waren: ziek, vuil en ondervoed.

Wegstervend in een harde wereld.

Daarom heeft Hij ons geadopteerd.

Wat een dag, toen de Zoon van Gods liefde afdaalde op aarde!!

Wat een dag, toen Jezus uitriep: "Het is volbracht!!".

*****

Maar de Vader zond niet alleen zijn zoon, Hij zond ook de **Geest** van de Zoon.

En die zendt hij in onze harten.

Waarom?

Is het niet genoeg, dat we kinderen van God zijn?

Een andere status en dus andere rechten?

Nee.

God de Vader wil nu ook, dat we dat ervaren. Dat we daaruit leven.

Dat we leren roepen "Abba, Vader!".

Dat we durven claimen: "HERE, u bent toch mijn vader! Dan mag ik toch bij u komen met al mijn zwakheid en mijn twijfels. Met de troep, die ik soms van mijn leven maak!".

Dat is ook de pijnlijke kant van de gelijkenis van de verloren zoon.

Daarin vertelt Jezus over een vader en twee zonen.

Die vader houdt van zijn zonen. Hij heeft ze allebei echt lief.

Maar die zonen leven niet als zonen, maar als slaven van hun vader.

De jongste zoon wil weg bij zijn vader en vraagt zijn erfdeel op. Hij volgt zijn droom van vrijheid, geld en nieuwe liefdes.

Maar: in het land van zijn dromen, raakt hij alles kwijt. Zijn geld, zijn vrienden en de vrouwen.

Berooid zit hij bij de varkens. Hij is alles kwijt.

Nee, wacht even, niet alles. Eén ding heeft hij nog.

Weet u wat?

Hij is nog steeds zoon van zijn vader! Dat is zijn status.

En hij gaat terug.

Zijn vader ziet hem al van verre. Wat heeft hij naar zijn zoon verlangd!

Maar wat de zoon zegt valt wel tegen.

Dia.

Hij zegt: *“Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard om uw zoon genoemd te worden, behandel mij maar als een van uw dagloners, een van uw knechten”*.

Deze woorden lijken heel nederig en zo zijn ze ongetwijfeld ook bedoeld.

Maar tegelijk zijn ze ook een teleurstelling voor de vader: hij denkt te klein van de liefde van zijn vader: *“Laat mij maar knecht zijn!”*.

Wat doet die vader?

Stuurt hij zijn zoon weer weg? Of naar het knechtenverblijf?

Nee.

Hij omhelst zijn zoon, kust hem en laat hem nieuwe kleren brengen.

En die vader zegt: *“Mijn zoon was dood en is weer levend geworden. Hij was verloren en is weer gevonden!”*.

“Mijn zoon”.

Het wordt feest.

Begrijpt u: God is meer dan een beledigde baas!

Hij is een Vader die om je geeft.

Een Vader, die blij is als je bij hem komt met je vragen, je blijdschap, je zwakheid en je zonden. Hij wil je helpen. Naast je staan.

Maar het blijft steeds weer moeilijk om dit te begrijpen voor ons.

De jongste zoon en die oudste zoon denken allebei in termen van verdienen. Allebei zijn ze blind voor de liefde van hun vader.

Die vader had twee verloren zonen.

Dat kan zo zijn omdat we te trots zijn. Zoals die **oudste zoon**.

We willen onze eigen zwakheid juist helemaal niet inzien. We vinden dat we het allemaal heel goed doen. Het gevolg kan zijn, dat we heel gevoelig zijn voor kritiek. Vinden we het erg moeilijk om een fout toe te geven. Het voelt aan als een soort van ‘psychologische zelfmoord’, als je je ongelijk moet erkennen.

Zo was het met die oudste zoon. Die was netjes thuisgebleven en had altijd goed zijn best gedaan.

Maar je kunt ook als die **jongste zoon** denken.

Dan kijk je vooral naar je zonden en je denkt: *“Dat kan niet waar zijn, dat God nog naar mij uitkijkt.*

Het kan niet alleen maar om genade gaan! Dit is te mooi om waar te zijn”.

En we bidden minder. Zijn vooral bezig met onze zonden en zwakheden en zijn bang voor God.

Geloven wordt een plicht. Je gaat naar de kerk omdat het moet.

Je hart blijft op een afstand.

En de satan zal die gedachten aanwakkeren.

Die zal zeggen: *“Denk je nu echt, dat God je zo aanvaardt? Ik zou eerst maar eens wat beter leven!*

Eerst maar eens van die verslaving afkomen. Eerst maar eens kappen met dat dubbelleven. Met je porno en je ego.....”.

Hij maakt angstige knechten van ons.

Maar het punt is nu juist: God weet dat je daarmee worstelt. Dat je vaak valt. en wat doet een vader als hij ziet, dat zijn kind pijn heeft, worstelt, valt? Dan wil je juist dichtbij komen. Helpen.

Van een vader hoef je de liefde niet te verdienen. Die houdt gewoon van je. Je bent zijn kind. En dus mag je altijd bij die vader terug komen. Hoe vaak je ook valt.

Je staat niet alleen als je worstelt met je homofiele gevoelens. Je bent niet alleen als je voor je huwelijk knokt. Je hoeft geen eenzame strijd te voeren tegen verkeerde verlangens.

Je verliest de liefde van je vader niet zomaar.

Zelfs die jongste zoon mocht terugkomen en weer zoon zijn. Terwijl hij zijn vader had doodgewenst door om de erfenis te vragen! Maar de vader staat op de uitkijk. Verlangt naar zijn kind. Omarmt en kust hem.

Een baas ontslaat zijn knecht als hij in de fout gaat. Een vader helpt om het beter te gaan doen.

****

Juist daarom heeft God niet alleen Jezus gezonden, maar ook de Heilige Geest.

Door Jezus hebben we de status van zonen en dochters van God.

Door de Geest van Jezus gaan we dat ook ervaren en daaruit leven.

Dat zit allemaal in die woordjes "Abba, Vader".

Ik heb al eens verteld, dat het woordje Abba 'pappa' betekent. Of 'dada' of Daddy. Of Baba.

De woordjes 'mamma' of 'pappa' zijn de eerste woordjes van een baby.

Het is brabbeltaal.

Zo begint een baby te praten: 'mammammamma' of 'pappappappappa'.

In het Latijn heten de borsten van een moeder 'mamma'.

Mamma, pappa, abba, daddy, het zijn de eerste klanken van een baby.

Waarom kiest Paulus dit woordje?

Omdat een baby alleen maar kan ontvangen. Een baby is niet berekenend.

Een kind van 8 jaar kan bij zichzelf denken: "Als ik vandaag lief ben, dan gaan we misschien morgen wel naar het strand".

Maar een baby of een peuter kan dat nog niet. Die kruipt gewoon bij moeder op schoot.

Leeft van de liefde van zijn vader en moeder.

Dat zit ook in dat woordje "erfgenamen". Wat is het typerende van een erfenis?

Nou, je ontvangt iets, waar je niet voor hebt gewerkt. Je ontvangt het.

Door Jezus hebben wij de status van zonen.

De Geest van Jezus laat ons diep in ons hart ervaren, dat we zonen zijn.

Zoals een vader, die met zijn zoontje aan het wandelen is. Ze lopen hand in hand.

En het zoontje weet heel goed: 'Dit is mijn vader'.

Maar opeens tilt de vader zijn zoontje op en omhelst hem en kust hem.

Is zijn zoontje nu opeens meer zijn zoon dan daarvoor, toen hij nog naast zijn vader liep?

Nee, natuurlijk niet.

Zijn status verandert niet.

Maar er verandert wel iets: dat zoontje ervaart die status nu veel meer. Hij geniet van de warmte van de omhelzing van zijn vader. Hij voelt, dat zijn vader van hem houdt.

Wat moet dat voor die jongste zoon een verrassing geweest zijn, toen zijn vader hem omhelsde en kuste.

Dat wil de heilige Geest ons geven.

De diepe zekerheid, dat God om je geeft: je staat er niet alleen voor.

En die zekerheid mag dan de bron worden voor je nieuwe leven.

Daarom leert Jezus ons om met deze woorden te bidden: 'Onze Vader, die in de hemel woont, uw naam worde geheiligd': laat uw Vader-naam in deze wereld stralen. En in mijn hart.

Zijn barmhartigheid maakt, dat je hart ook naar God uitgaat en dat je naar hem gaat luisteren in het vertrouwen, dat hij je niet ongelukkig wil maken, maar vrij.

Hoe weet je dat zo zeker?

Dan moet je maar veel naar Jezus kijken.

Als God zijn eigen Zoon voor jou overgaf aan de dood, dan moet jij hem wel erg veel waard zijn.

*****

Tenslotte: Alweer heel wat jaren geleden las ik over een vader, die kanker had.

Hij werkte voor de E.O. en was vaak op televisie.

Vaak leidde hij allerlei gesprekken met mensen over geloof.

Hij sprak daar mooi over en had goede kijkcijfers.

Maar op een dag werd er kanker bij hem ontdekt.

Na maanden van chemokuren en bestralingen, konden de artsen niets meer voor hem doen. Hij zou nog maar een paar maanden te leven hebben.

Op een mooie zondagmorgen zat hij met zijn vrouw en kinderen aan het ontbijt. En ze kregen het over zijn sterven en over de begrafenis.

“Welke tekst wilt u eigenlijk boven de rouwkaart, pappa?”, vroeg zijn zoon.

En misschien dacht hij wel, dat zijn vader een klinkende tekst boven zijn kaart wilde.

Zoiets als “God is goedertieren”.

Of “Welzalig de man, die met God wandelt”.

Zijn vader had tenslotte op televisie heel wat gepresteerd voor God. Hij was trots op zijn vader!

Maar zijn vader had een andere tekst.

Hij zei: boven aan mijn rouwkaart moeten de woorden uit de gelijkenis van de verloren zoon staan.

Als de zoon naar huis gaat, staat er: “Zijn vader zag hem in de verte al aankomen”.

‘Die woorden mogen op de kaart komen’, zei hij: “Zijn vader zag hem in de verte al aankomen”.

Hij wist maar al te goed, dat hij leefde van de liefde en de barmhartigheid van de Vader.

Hij kon met alles, ook met zijn zwakheid, altijd bij deze vader terecht.

En dit had hem altijd weer de blijdschap en de ruimte gegeven om voor deze Vader te leven.

Amen.